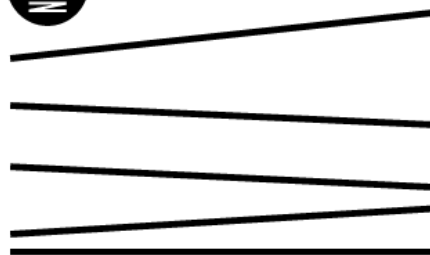

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

efter Gustav Schwab ved A. Munch.

Legende om de hellige tre Konger : i tolv
Romanzer

Christiania : Johan Dahl, 1852

44 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1258

Munch.

Legende

SKAND. SELSKAB.

Bibliotheca regia publicæ.

53. - 383.

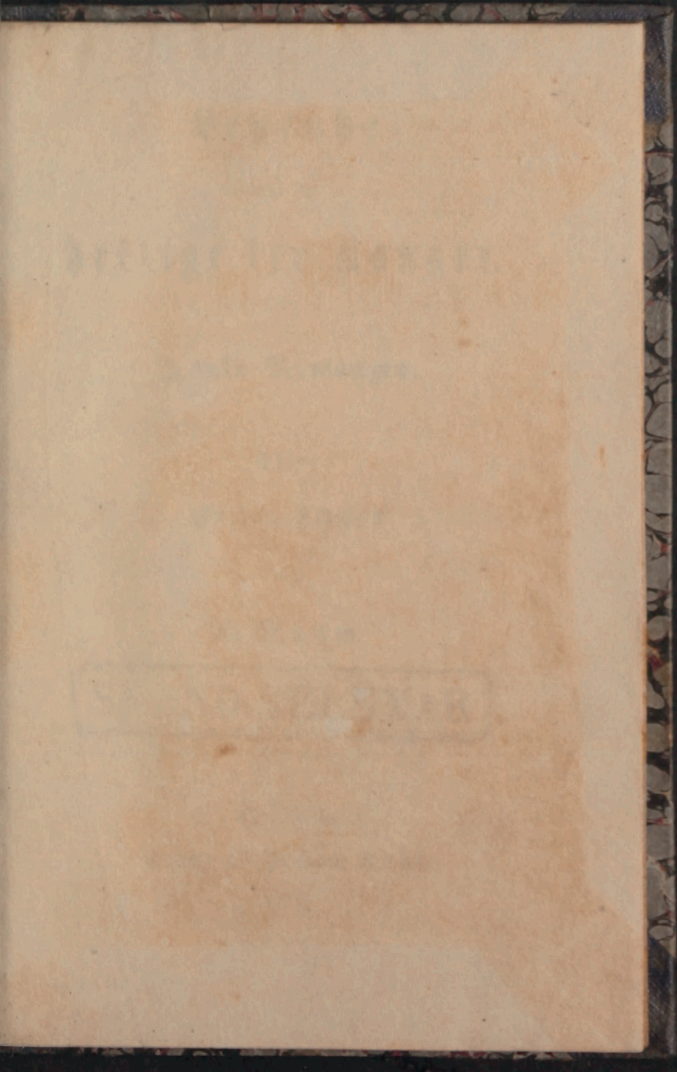
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 53 8°

1 1 53 0 8 07946 6

+ REX

Legende
om de
hellige tre Konger.

I tolv Romanzer.

Efter
Gustav Schwab
ved

A. Munch.

SKAND: SELSKAB.

Christiania.

Forlagt af Johan Dahl.

1852.

Trykt hos Carl C. Berner & Comp.

En Aftenstund sad jeg saa ensom og mørk,
Af Rummer fast mit Hjerte vilde bryde —
Jeg stirrede ud i min Fremtids golde Drk
Dg ingen Trøst i Verden jeg vidste.

Da faldt mig i Hænde den gamle Stjernesang
Af en ægte Herrens Sanger gjendigtet,
Jeg grebes af den dybe, den underlige Klang
Fra Osten, som end aldrig har svigtet.

Dg alt som jeg læste, vel i mit Sind opgif
Fornyet Længsel efter hiin Stjerne;
Mit Bryst af Trøstens Bæger en Draabe
alt fik
Dg Haabet dæmred' sagte i det Tjerne.

Thi endnu kan jo Stjernen, som Kongerne
saae,

Mildt straaale over Livets dunkle Bølge,
Dg endnu kan Enhver jo til Frelseren naae
Som trofast efter Stjernen vil følge.

Hiin Sang har jeg her paa mit Moders=
maal omjat

I Haab, at den kan glæde og Andre:
Thi Alle maa vi dog i den jordiske Nat
Vor kongelige Pilgrimsgang vandre.

SKAND: SELSKAB.

I.

Hvorledes tolv Stjernethdere bleve satte paa
et Bjerg i Morgenland.

Omstrømmet mildt af Krybberduste,
Af Cederskoves Bølgegang,
Der staaer i Østens dybblaa Lufte
Et Bjerg, af alle først i Rang.
Veien didop er steil at finde,
Men herlig der er Nattens Magt;
Tolv Oldinge staae paa dets Linde
Og stue ind i Himlens Pragt.

De hylle sig i lange Klæder
Og slumre, medens Dagen varm
Dybt under dem paa Land, paa Stæder
Udbreder Glands, og Dunst, og Larm.
Af Nattens Ande først de vækkes
Naar den i Skovens Kroner gaaer —
Mod Himlen, som med Stjerner dækkes,
Hver Olding da sit Blik opslaaer.

Med Tegn og Skrift opluftet lyser
Her Himlens Bog saa underfuld,
Hvad nede kuns med Solstjær gyser
Det straaler her som røden Gulb.
Bley jordiff Skjæbne nogensinde
I Stjerner læst med Lykke god,
Da var det her, paa denne Linde,
Paa Bjerget hvor Guds Seer stod.

Dg hine staae der, at udgrunde
I Stjernerne Guds Raad og Bei, —
I denne rige Sæd de funde
Sit Sædeforn dog endnu ei:
Stjernen, som herlig, klar at kjende,
Fremfor de andre straalefuld,
Et Lys, en evig Glands skal tænde
For Hedningernes Blindhed huld.

Stjernen, som Bileam forkynded'
Som for en Konge straale vil,
Som sone skal, hvad Verden synded',
Som herske skal i Verden mild.
Saa lød den Vises Spaadom prægtig
For det forbauste Morgenland,
Den kaldte hine Gamle mægtig
Til Nattevagt paa Bjergets Rand.

Haab jævner for dem Veiens Hvie,
Gjør deres Fod ved Afgrund tryg,
Haab styrker deres gamle Døie
Dg retter dem den krumme Ryg.
Dg bliver deres Blik end slukket
I Døden, for det Stjernen saae —
Det vaagner der, hvor det blev truffet,
Der, hvor de tusind Sole gaae.

II.

Hvorledes Stjernen lod sig tilshyne.

Saa gif til Stjernerne end Mange
Som den Forjættede ei saae,
Dg Andre stege op, at fange
Dens første Glimt paa Himlens Blaa.
De ogsaa gif i Troen heden
Dg døde fro i Haabets Lyst,
Dg ingen Tvivl forstyrred' Freden
I deres lysopfyldte Bryst.

Men Tolv der stedse blev tilbage
Paa denne høie Nattevagt —
De slumrede de lange Dage
Og saae i Drømme Stjernens Pragt.
Just laae de stille nær hinanden
Og sov i Aftnens første Duft —
Da vækker dem en Glands ved Randen
Hvor Jorden rører Himlens Lust.

Dem Blikket gløder, Hjertet svulmer:
Thi som med Morgenglands igjen
Ved Aften det i Dsten ulmer,
Og alle Stjerner blegne hen.
Det stiger, stiger — det er ikke
En Stjerne blot, det er en Sol,
Som selv sin Glands har kunnet drikke
Af Lys fra Evighedens Pol.

Den sender lange, gyldne Straaler,
Ei lig de andre Stjerner's Skin
Som denne nye Glands ei taaler,
Men zitterer mat og svinder ind.
I hele Strømme ned den bringer
Sit rene Lys, fra Kilden skær —
Som slog en Drn de brede Binger
Saa flammer Straalen fjern og nær.

De Tolv i Toner Tegn udsendte
Til Landet under Taagens Flod,
Imedens Stjernen herlig brændte
Og over Bjerget stille stod.
Den stod, og veg ei for det Dunkle,
Og Morgnens Dug dens Billed bar —
Da Solen kom, man saae den funkle
Uslukket end, og stærk og klar.

Der blev en Jubel og en Gysen
Da man nu over Dal og Fjeld
Saae tvende Soles klare Lysen
Og Alt i dobbelt Straalevæld.
Det var, som om med Tunger sjunge
De tvende Lys paa Himlens Slot —
Det var som tusind Roster runge:
Gaaer! at modtage Eders Drot!

III.

Hvorledes tre Konger brøde op for at drage
efter Stjernen.

Dystode da vel Konger tre
(De vidste ikke af hverandre)
Paa Stjernens Gang de monne see
Og toge paa med den at vandre.
Alt længe ventede de saa vist
Paa Herren, som skal frelse Jorden —
Men nu er Længslens skjulte Gnist
Bed Stjernen til en Flamme vorden.

Enhver af dem bereder sig
Nu i de tre fjernt stilte Stæder
Med Dffer, Gaver, kongelig,
Med Smykker, kostelige Klæder.
Nu Muulbyr og Kameler faae
Sin tunge Last af Guds og Bares,
Den stærke Hest maa bøiet gaae
Bed Siden af sin Bogterffare.

Hver tager med hvad bedst han har
Af eget Lands fornemste Gaver:
Guldstøv og Edelstenen klar
Araberkongen med sig bærer.
Mens Sabas Drot af Træets Blad
Den ædle Virak-Saft udtvinger,
De Tharsers Drot paa gylbent Fod
Den dunkle Myrrhaurt medbringer.

Hvad Legemet til Nødtørft faaer
For lang Tid læsses med paa Toget.
„Fra Jakobs fjerne Folk udgaaer
Den Herrer's Herre!“ saa lod Sproget.
Dibben dem trækker Stjernens Tegn —
Dog kjende de ei til hverandre,
Fjelddryg og Drknens vilde Egn
Adskiller Veiene, de vandre.

De ruste ud Krigshæres Magt
For den Nyfødte at modtage,
De see i Manden alt hans Pragt,
Hans Kongeborg med Robbertage.
De bygge hjækt med indre Sands:
Af Marmor klar de Borgen hugge,
Og indenfor, i Duft og Glands,
Der sover han i gylben Bugge.

Ei flig, og større Herlighed
Dem lover Stjernen, som de følge,
Som sender gyldne Strømme ned
Af Lys paa Togets lange Bølge.
Hvor saadan Kraft sin Glands udslaaer
Paa dunkle Veie, dybe Grunde —
Ja, vared Reisen end et Aar,
Den aldrig dog dem angre kunde.

IV.

Hvorledes Kongerne droge frem.

Dog var end Reisen nok saa lang
Saa gik dog Farten underbar,
De fulgte jo den Stjernes Gang
Som meer end Solen selv er klar.
Ei Hunger kom, ei Tøvn paa dem —
Det var en evig, lige Dag,
Utrættet deres Dyr gaar frem
Med rappe Hovtrin, Slag paa Slag.

I Herberg hviler Toget ei —
Dem standser ikke Lyst, ei Kval,
I Flugt de drage deres Bei
Tillands, til Vands, paa Bjerg, i Dal.
Vidst Byers Port dem aaben staaer,
Frem storme de med Hest og Mand —
Til Bymænds Dre Larmen naaer,
Men knapt de Toget vine kan.

Kun vidner den nedtraadte Jord
At ei et Drømmesyn foer hen —
Hver spørger: Seer du dette Spor? —
Den blanke Skare, saae du den?
Hvorfra, hvorhen gif denne Trop?
Gjaldbt det en Kongethrone da?
Saa farer Nygtet bange op,
Men hine er alt langt derfra.

V.

Hvorledes Kongerne traf sammen.

Da nu den tolvte Nat tog Ende
Som dog ei ret var Nat at falde,
Da monne Taager om dem falde
Saa Stjernen hørte op at brænde.
Saa blev og Solens Glæds forborg —
Da kunde Toget ei sig samle,
Det var den første Vandringsmorgen
De maatte tungt i Mørket samle.

Og paa en Bjergbois Klippeblokke
Den Ene standsed da sin Træen:
Det var Araberkongens Skofke
Som her nu hvilte Vandringstæven.
Forgjæves i det tykke Dunkle
Den Konge speided efter Veie,
De saae ei Sol, ei Stjerne funkke,
De kjendte ei sit eget Veie.

En Larm tætved, som blev der læsset
Ogsaa af andre Dyr, dem vakte —
Det raslede i Klippegræsset,
Som Andre og til No sig strakte.
Og der kom nære Svar paa Brolen
Af Kvæget i Araberbjorden —
Nu løsteb Taagen sig med Nolen
Og der blev alter Dag paa Jorden.

De paa en Korsvei sig opbaged' —
Over for Kongen holdt en Anden,
Som ad en anden Bei var draget:
En kraftig Mand med Hjelm om Panden.
Bag denne Ryttere fremdrage
Med Faar, med Kvæg og med Kamelen —
Da Begge ikke længer tage,
En Skrak dem flyver gjennem Sjælen.

Og medens Hver fortabt end sidder,
See! paa den tredie Bei fremfarer
En Tredie, fulgt af Møhrerfkarer,
Han selv een ung, en ravnsort Ridder.
Hvad bringer Eder fra det Fjerne?
Han raaber til de tvende Andre —
Blev I, som jeg, ført af en Stjerne
I vilde mere lystigt vandre.

Den Anden svared: Vel en Stjerne
Og mine faste Fjed fremleber,
En Mand gaaer ikke i det Fjerne
Blindthen — et Maal han sig bereber.
Den Første sagde: Ikke bryder
En Dbing op, naar Lys ei vinker:
Et Kalb fra Sjælens Lys jeg lyder,
Et himmelft Lys til mig nebblinker.

De række nu hinanden Haanden,
Hver synes kun sig selv at svare,
Enhver nu veed, oplyst af Manden,
Hvorfra, hvorhen, til hvem de fare.
Den Gamle, Unglingen og Manden
En Sjæl, eet Hjerte nu kunns gjemme,
De give Broderkys hinanden
Og love Gud med fælles Stemme.

Vel Taagen end, som op mon drage,
Holbt Stjernen skjult for deres Die,
Men under sig de nu opdage
Den Stad, de troed' Maal for Moie.
Der, i Olivenskygger hviler
Jerusalem, de Jøders Dronning!
Der ligger den, og mægtig smiler,
Som om den venter paa sin Konning.

O vidste I, I Fyrster bolde
Paa hvilken Høi Jert Tog holdt stille,
Og hvorfor Stjernen ikke vilde
Paa den sin Straaaleglands udfolde!
Ei er han der i Staden baaren,
Ei søger der den Konges Møde —
Dog denne Høi — den er udkaaren,
At der han skal paa Korset bløde!

VI.

Hvorledes Kongerne droge ind i Jerusaleem
og kom til Herodes.

For Solen svandt nu Taagens Dække,
Stolt glimred Tempel, Borg og Stad
Da Toget, Række efter Række
Drog ind igjennem Porten glad.
Da blev opfyldt hvad der stod skrevet:
Til Dig, o Stad, Hedningers Magt
Med Guds og Guld vil blive drevet,
Og om din Port Kameler lagt.

Dog De, som boe derinde, gys
Da de nu see det stolte Tog
Af Folkene, som fra det Lys
Det fjerne Osten til dem drog.
Ei Staden kan den Mængde holde:
Torvet er fuldt, og Porten med,
Den leirer sig om Byens Volde
Og ligger som en Hær derved.

Da tænkte man paa Fædres Dage,
Der saae de fjerne Folkelag
Om Vold og Muur som Fiende drage,
Og storme dem en blodig Dag.
Da løb mangt bange Raab paa Gaden:
See Indianer! Perser, Mohr!
Huff! deres Fædre plyndred' Staden,
Hvo veed hvad Sønnerne os svor?

Herodes og, den gamle Synder,
Blier vækket af den Larmen nu,
Han troer den Himlens Straf forkynder —
Fra Vinduet speider han med Gru.
Dog snart han mærker Rædselstumlen
Til stille Lyst sig vende om —
Nysgierrig hvister kun en Mumlen
Om Budskab, som med Hine kom.

Han hører grant hvad Folket siger:
„Den, Gud har lovet, født er nu!“
Dg streng Prophetens Spaadom stiger
Idag op for hans mørke Hu.
Skriftkloge nu og Præster hentes,
Et Raad han samler i sin Hal
Dg spør': Hvor er, og hvorfra ventes
Den, efter Skriften komme skal?

Med eet Ord aabne Alle Munden:
„Prophetens Ord Du kjender let,
Ei tyder det, O Herre, Stunden,
Men Stedet vel betegner det:
„Du lidet Bethlem er udkaaret,
Fremfor al Juda fryd Dig vel;
I Dig den Herre bliver baaret
Som skal beherske Israel.““

Nu har alt Kongen nok. Han beder
De Fremmede at gjæste sig;
Man hemmelig dem da indleder
I Slottet, lidet hæderlig.
Men herlig smykt, med Ild i Diet
De Fyrster træde frem paa Stand,
Han staaer saa ussel der, saa bøiet —
Nei, saadan Konge er ei han.

Dog tale de med værdig Reien:
„Vi see, at Du er dette Lands
Behersker! Viis os nu da Veien
Til Kongebarnet, Folkets Glands.
En Seers Ord har fra det Fjerne
Os bragt herhid, til ham og Dig —
Alt længe saae vi Barnets Stjerne,
Er det din Søn, din Afkom, sig?”

Men han, i Hjertet haardt bedrøvet,
Med hyklerst Smil dog talte saa,
I alfens Falskhed vel indøvet:
„Ei i mit Huus I søge maa!
En anden, og en større Herre
Propheterne forkynde vel —
Ei af min Slægt er han, desværre,
Dog fryded' Budskabet min Sjæl.

Thi siger mig naar I hans Stjerne
Oprinde saae, og paa hvad Sted —
Jeg selv, o tro mig, vil saa gjerne
Ham tjene, naar kun Alt jeg veed.
De gamle Sagn ham lader fødes
I Bethlehem, i Davids Stad —
Jil, meld mig naar med ham I mødes,
Drag ei forbi mig, gjør mig glad!”

Han tier, og af sorte Indre
Hans Nafn fylder sig med Nat —
De Kongers Blik dog lyse tindre,
De fatte ei hvad List er sat.
De Dag og Stund berette ærligt
Da Stjernen førstegang de saae,
Saa hilse de ham blidt og kjærligt
Og videre mod Christus gaae.

Og Hest og Mand og Hjorders Bove
Ild følger gjennem Stadens Dør.
Jerusalem nu til at sove
Sig lægger atter, alt som før.
I Slottet kun, der vaager, dirrer
Herodes for de Gæsters Ord;
Han regner hid og did, forvirrer
Sig selv i List — han lugter Mord.

VII.

Hvad der moder Kongerne paa deres Fart til
Bethlehem.

Hvor yndig grønne staae de Enge
Igjennem hvilke Veien gaaer
Til Bethlehem! Hvor fulde hænge
De Høie af en evig Vaar!
Den Dal veed ei af Hagelbyger
Og ei af Sommersolens Glød,
Den vilde Samum der ei flyger,
Der vifter kun en Luftning sød.

Dergjennem Kongerne nu drage
Den Vintergang, saa foraarsskjon:
Naar Sol gaaer under, blier tilbage
Smaragdglød over Dalen grøn —
De Bjerger staae som Guld saa røde,
Fjernt blinker Bækkens Solvervei —
Vel Sol forlængst gif Hav tilmode,
Men Stjernen dem forlader ei.

Idag dens Glands hvert Skridt vil signe,
Den gaaer saa fast, saa rast foran —
Ja, selv dens Straaler Fodtrin ligne
Dg deres Spor de kjende kan.
Ret som en deilig, klar Regnbue
Langs Dalen, ei i Skyen staaer —
Saa vise Vei de Straalers Lue
Dg som en gylden Stribe gaaer.

Ved Høien hist en Hyrdeffare
Har sig til Nattevile lagt,
Men er ved Stjernens Straaler klare
Op af sin første Slummer vakt.
Det hvide Stjernelys nebrinder
Paa Faarejorden, blødt og klart,
De fromme Hyrderes Ansyn skinner
Deraf saa mildt og underbart.

Da Kongehæren stolt fremdrager
De Hyrder reise halvt sig op —
Paa flygtig Hest hen til dem jager
Nu Tharsers fyrsten, i Galop:
„Forsærdes ei, I Hyrder fromme,
Vi ere ei en fiendtlig Hær,
Ei efter Bytte hid vi komme,
Vi kaste ei mod Eder Spær.“

En Olding ham imøde træder
Og hilser: „Strengte Herrer! vift
Nu skeer der Under alle Steder:
Her saadant Tog, og Stjernen vift!
Dog frygte vi ei meer for Farer,
Og denne Glands os blænder ei:
Thi viid, at vi saae Himlens Skarer,
Og skued meer end Stjerneris Dei.

Nat er det tretten Gange vorden
Nu siden her vi stille laae —
Da gjød sig Klarhed over Jorden
Og Himlens Glands vi aaben saae.
En Yngling, klædt i hvide Klæder
Af Lyset væv'de, for os staaer —
En Hyrde, troede vi, som freder
Hifstoppe Himlens gyldne Faar.

Han sagde: Fryd! jeg er Forkynder
Af hvad idag er Eder mødt —
En Frelser fra al Verdens Synder
I Davids Stad er Eder født!
Huff vel, hvad mine Ord bebude,
Og søg, til Tegnet vil sig tee:
Et lidet Barn, indføbt i Klude,
I Krybben lagt, I der skal see!

Saa talte han, og en Hærskare
Af Himlens Engle om ham stod —
Da lød der Sange, saligklare,
Da følged om os Lysets Flob.
Men vi gif hen forat tilbede,
Vi kjende vel vor Konge nu —
Dg siden har ei Jordens Glæde
Magt over os — ei meer dens Gru.

De Konger nu med Hyrderes Skare
Sad sammen i fortrolig Krands,
Dg Begges Hjorder samlet vare
Om dem i Stjernelysets Glands.
Der bleve Jøde, Hedning Lige —
Eet Herrens Folk de begge var,
Dg Begge kaldte til eet Rige
Af Englen, som af Stjernen klar.

VIII.

Hvorledes Kongerne fandt det lille Barn Je-
sus i Bethlehem, og tilbade det.

For Bethlems Mure Toget stod —
Der læsse de nu af Kameler
Hvad disse bar af Byrde god:
Guld, Sølv og Purpur og Juveler.
Selv smykke de sig kongeligt
For til den største Drot at gange,
Og efter dem, vel stolt og rigt,
Den hele Hærmagt sees at prange.

Den gamle Melchior, med Haar
Saa hvidt som Sne, med Blik der haabe,
Ret som en Høipræst foran gaaer
I folderige Purpurkaabe.
I staalblaat Harnisk, rank og stor
Gaaer Balthasar, med Krigerkræfter —
Jaspar, den unge, sorte Mohr
I Guldstof klædt, ham følger efter.

Saa gaae de gjennem Bethlems By
I forskende, i dybe Tanker,
Dog har alt Englands Ord fra Sky
Hos Gubben, Manden fæstet Anker.
Hos Ynglingen end Hjertet slaaer
Dog tvivlende, han er urolig —
Det Kongenavn han ei formaaer
At rime med en Krybbes Bolig.

Dog Stjernen levner Tvivl ei meer:
Midt i sit Lob den brat mon standse
Dg fast og stille man den seer
En Hyttes Gavl med Straaler frandse.
En gammel Muur, forfalden, graa,
Med Straatag, hvori Binden leger —
Kan der en Konges Bugge staae? —
Ja, siger Gubben; Stjernen peger!

Den usle Stald omringes snart
Af alle Jordens Herligheder
Dg Tjenerskaren i en Fart
De rige Gaver nu bereder.
I Hytten ind de Konger gaae,
Lys flyder gjennem Tag og Bægge —
Dg Stjernens Glands der blænder saa
At de maa Haand for Dine lægge.

Da op sit Blik de kunde slaae
Dg vant var til den Glands, der lued —
D, hvor formaaer vel, hvad de saae
At skildre, som ei selv det skued?
Her vorder stumt det stolte Sprog —
Dog er et Gjenstik deraf blevet.
Til fromme Billeder see dog:
Der finder, Sanger, Du det skrevet.

Der sidder i det usle Skur
Midt mellem Dre, Ueninde,
Paa fattigt Straa, ved øde Murr
Vel med sit Barn en stille Kvinde.
En Viv? — Sku hendes Afsyn kun —
D nei, til ingen Mand hun kjender!
Med Jomfrublik og Jomfrumund
Fra jordisk Lyst hun reen sig vender.

Dog er det hendes egen Søn
Hun holder moderlig paa Skjødets:
Tbi hende har Guds Kraft i Lon
Med Himmelsalmagt gjennemglødet. —
Det siger hendes Moderblik
Dg Haanden paa det rene Hjerter,
Hvori Guds Lyst hun smage fik,
Men og skal føle selv Guds Smerte.

Ei Guld, ei Krone har hun paa:
En saadan Kvinde Pragt ei pryder —
En simpel Kjortel, dunkelblaa,
Om hendes rene Legem flyder.
Det hvide Slør som Gudsbrud har
Hun om sit Hoved lagt, og beider —
Dog Stjernen, tindrende og klar,
En Glorie om hende breder.

Paa Barnet falder og det Skjær:
Dets Ansyn friskt og beiligt smiler,
Som andre Børn det nøgent er
Og hjælpeløst paa Skjodet hviler.
Saa stille ligger det, saa sødt —
De kan fra det ei vende Die,
Den unge Moder selv bliver nødt
For det sin stolte Hals at bøie.

Forvirret af sliq Indighed
Forglemme de den rige Gave —
Det Første, Haanden rører ved,
Det Ringeste, de grebet have.
Lidt Guld den Gamle lægger ned,
Og Manden Birakkarret svinger —
Men Unglingen, i Taarer heed,
En Haandsfuld Myrrha griber — bringer.

Jomfruen boier mildelig
Sig for hver Skjænk, de Barnet byde.
Med Aand nu Blikket fylder sig —
Det Tegn hun synes ville tyde:
For Guden bliver Virak bragt
Dg Guldets maa for Kongen gløde —
Men Myrrha? Myrrha bliver lagt
Paa Graven, smykker kun den Døde!

Gud, Konge, Menneske — og Død?
Hun strider med den skjulte Mening.
Om Ord fra hendes Mund og lod? —
Det veed ei Fyrsternes Forening.
Til Kongen vendt er deres Aand,
Mod ham de kun i Andagt stræbe
Dg trykke Barnets spæde Haand
Saa stille til den hebe Læbe.

Til ypperst Gave Anden dog
Den vise Melchior nu førte:
Det gyldne Vble han fremtog,
Som Alexander før tilhørte.
Vel til hans Scepter gjort det var
Som Verdensaltets Tegn, det runde,
Dg Verdens Skat det i sig bar —
Ei Mere Barnet rækkes funde.

Knapt hor dets Blik, dets Mandes Duft
Dog Ruglen rørt — o see! da svinder
Den hen i Afte og i Luft
Og aldrig meer dens Spor man finder.
Nu see de en Forvandling stor
I Barnets Afsyn og dets Lader —
Thi paa dets Kinder Lyset boer,
I hvilket Himlens Hjem sig bader.

Og hvilket Die! strengt og blidt —
Guds Flamme fra dets Dyb udstømme.
Det Die siger: Alt er mit!
Jeg kan forløse og fordomme. —
Nu dages det i deres Mand,
De gamle Skygger bort sig stjæle,
Nu løses deres Tungebaand —
De prise Ham, for hvem de knæle.

Hvo er det, som ved Siden staaer
Og lænet paa sin Stav, vel grunder
Andægtig paa hvad forestaaer,
Ei vant til saadant Himlens Under?
En aldrende, forstandig Mand,
En jordist Leder, tro og stille —
Siig, hvor man bedre finde kan
En Pleiefader for den Lille?

Han tager Kongerne ved Haand
Dg fører dem af Hytten rolig.
End længe staae de, glad i Aand,
Dg see mod den forfaldne Volig.
Et Tempels Rest den synes dem
Med brustne Steen, i Mattens Skygge —
Den Gud, som deri tog sit Hjem,
Han vil det prægtigt gjenopbygge.

Saa stode de i Tanker der
Dg droge videre i Tanker —
Dog nu blev Reisen først dem svær,
Dg Hest, Kamel udmattet vanker.
Nu Hunger, Tørst paa Alle faldt,
Dg Søvnens Magt paa hvert et Die, —
Selv Kongerne snart maatte alt
Til Spise og til Søvn sig føie.

Dg see! et Drømmesyn for dem
Sig viste: Børnesjæle klare,
Som vinke dem, paa Toget hjem
En anden Vej, end hid, at fare.
„Gi til Herodes's falske Stad!“
Det Ord har deres Dre fundet, —
De vaagne op, de gaae fremad —
Nat er det, Stjernen er forsvundet.

IX.

Hvorledes Joseph flygtede med Jomfruen og
Barnet.

Borte var Kongetogets Luus
Og mangen Nat kom mørk og blind,
Og øde var det dunkle Huus —
Da traadte Herrens Engel ind.
Hans Dæ, straalende i Nat,
Paa Kvinden saae, paa hendes Søn
Den salig slumrende, og brat
Hans Ord for Joseph lød i Løn:

„Flygt Mand! flygt ad Egypten til —
Bent der, indtil jeg kalder Dig,
Herodes Barnet myrde vil —
Med det, med Moderen bortviig!“
I Josefs Drom med Glands opsteg
Det Sendebuds Gestalt saa klar —
Da Sønnen flygted, Englen veg,
Opstod han med Maria snar.

Et Væsel fører han af Stald,
Indløser det med Offerguld,
Og paa dets Ryg, saa tryk mod Fald
Han løfter op den Jomfru huld.
Hun holder Barnet ved sit Bryst,
Han gaaer ved Siden, leder dem —
Og snart med Morgensolens Lyst
Er de alt langt, langt fra sit Hjem.

Men Inderskattens rige Pragt
Er skrumpet ind saa underlig:
I liden Bylt den skjuler sig
Som let paa Dyrets Ryg er lagt.
Og let og freidig gaaer den Fart,
Og overalt i deres Spor
Blier Mennesket af bedre Art
Og rigere Naturens Flor.

Og Luften bliver varm og blød,
Og Bjergerne jærnes hvor de skred,
Og i den tørre Ørkens Glød
Groer Roser op i deres Fjed.
Og hvor der fjernt i Hedningland
Ubyrte Afgudsstotter staae
Og stirre — naar forbi de gaae,
De vakle, styrte om paa Stand.

Dg efter tolv Dagsreiser kun,
Alt i Egyptens hede Sand
Dem vinker med sin Palmelund
Et blomstrende Oaseland.
Der aander Himlen evig Fred,
Der duster Jorden Balsom blid —
Der hvile de ved Kildens Bred
Dg vente, indtil Herrens Tid.

X.

Hvorledes Herodes lod myrde Dornene i
Bethlehem.

I Bethlehem de samme Dage
Da Joseph flygtet var med Sine,
Nu hæver der sig Hyl og Klage:
Der jamre Kvinder, Smaaabørn hvine.
Som Drakens Tigre, blodig vilde,
Der Bøbler kaste sig paa Rovet,
Dg myrde Børn, som nys har sovet
Ved Moderbrystet, Livets Kilde.

Den mindste Glut ei bliver skaanet,
Men før han smile kan, fordærves —
Selv han som smiler, bliver haanet,
Ei Naade ved hans Blik erhverves.
En anden hist med halvløst Tunge,
Om Hjelp, om Hjelp! paa Fader kalder —
Da blinker Sværdet alt, det tunge,
Og ham midt i hans Stammen falder.

Og ned fra Bjergets nære Rygge
Paa Blodets Mark, paa Hjemmets Luer,
Paa Skriget, Slagteriet skuer
Den Stammemoders blege Skygge.
Sin Afkom seer hun Sværdet hofte,
Og kan ei hindre det, kun græde —
Rachel vil ei sig lade trøste,
Det er forbi med hendes Spæde.

Men Kong Herodes's Bøddelknægte,
Hvor ivrigt de end slaae og speide,
Den Rette dog ei træffe mægte —
Han bæres fjernt, i sikkert Leide.
Han drømmer blidt ved Moders Hjerte,
For Morderknægte nu vel sparet —
Det er et Barn, til anden Smerte,
Til anden Dødsqual opbevaret.

Som Mand vil han i Landet vandre,
Og gjøre Tegn, og lade høre
Guds eget Ord, og Alt forandre,
Til Himmelriget Mange føre.
Til Riget, hvorfra ingen Mester
Sit Land med Voldsmagt kan bevare —
Til Riget, som til Folk, til Gjæster
Har Sjæle kun, og Engles Skare.

Men han, det Riges Konge, Grunder,
Han vandrer Veien ei til Thronen,
En Synders Kors han sukker under,
Af Torne kun han bærer Kronen!
For Broden, som paa Verden ruged',
Han, Herren, vil paa Korset bøde —
Hans Moder, dybt af Smerte knuget,
Vil staae derhos, og see ham bløde!

XI.

Hvorledes Kongerne kom til sit Hjem, og
hvad der videre skede.

Men hine, som i tretten Dage
Nys Understjernen havde ført,
Saa ei de følte Beiens Plage
Og til Besvær ei havde hørt —
Nu da de sammen hjemad drage,
Hvor langsomt gaaer ei Toget frem!
Og ingen Ende synes tage
Den Bei, som nys før hen for dem.

Snart taarner Fjeld sig op, snart gaber
En Afgrund tæt ved deres Fod,
Snart Beien sig i Sandet taber,
Snart standser dem en broløs Flod.
Er saa tilsidst den Hindring omme
I øde Lande maae de gaae —
Og naar de til beboede komme,
Kan Ingen deres Sprog forstaae.

Men hvor med Tegn, med Ord de kunne
Sig aabne Die, Dre dog —
Fortælle de om hvad de funde
Paa dette underfulde Tog.
Med Idmyghed, med Omhed male
De Moderen med Barnet nu,
Dg vække Længsel ved sin Tale,
Hed Længsel i hver Hørers Hu.

Dg drage bort paa Legem trætte,
I Anden friske, glade dog —
I Hjertet trygge, salig lette,
Om Storm og Veir end om dem slog.
De stildtes ikke fra hverandre —
To Har hengik; da endelig
Seer man dem opad Bjerget vandre
Hvor Stjernens Lys først viste sig.

Dibben de stævne nu de Første
Af deres Folk og mangan Mand,
Som efter Stjernens Frelse tørste,
Dg melde dem det Under an.
Fro reise sig da Unge, Gamle,
Dg lægge Haand paa Bærk i Fart.
Til et Kapel de Stene samle —
Paa Bjergets Lind det kneiser snart.

De gamle Guder bleve fjerne
Fra dette Tempels ny Altar:
Kun Barnets Billed i en Stjerne
I herlig Glands der stillet var.
For hine falske Guder væmmes
Nu Folkenes opladte Sind:
De sønderbrydes nu, de glemmes,
Og Stjernebarnet sættes ind.

Derpaa de fromme Konger droge
Saa fra hinanden, broderlig,
Og Barnets milde Fred de toge
Til eget Land, Enhver med sig.
Dog deres Hjerter ei af Veie,
Og ei af Lande skildtes vel:
Engang hvert Aar de samles pleie
Til Bon i Stjernens nye Kapel.

Og hvergang der de sammen stode,
Da blev der mangelund fortalt
Om Barnetroens Sæd, den gode,
Som i saamange Hjerter faldt.
Af en usynlig Haand opbaaren
Saa let blev deres Krone dem —
Et barnligt Haab boer skjönt som Baaren
Hos Folkene i deres Hjem.

Vel mangt et Aar gif for de Fromme
Hen i en saadan barnlig Tro:
Paa Bjerget hist de sammen komme
Alt meer end tretti Gange fro.
Araberkongen boiet rokker
Alt under Vægt af hundred Aar,
Dg Mohrens for saa sorte Lokker
Er blevne nu til solshvidt Haar.

Saa knælede engang de Gamle
Sammen paa Barnets Altarrand,
Dg om de Tre i Kreds sig samle
De Bise fra alt Morgenland.
Da træder under Templets Buer
En stille, simpel Pilgrimsmand —
Han i Kapellet om sig stuer,
Dg melder strax sit Budskab an.

Han er fra Kongen! O, hvor hænge
Da Mændene ved hvert hans Ord!
Hvor lidet vidste de saa længe!
Hans Skilbring nu — hvor ny, hvor stor!
Korsfæstelse, du marterfulde!
D Dod af uudforsket Art!
Opstandelse, du underfulde!
D glæderige Himmelfart!

Det Bud vel Sandhed bringe kunde,
Han har ei Drømme forebragt:
Han i sin Mesters Sidevunde
Har selv sin Haand tvivlsbange lagt.
Saa gif han hen og vidt udbredte
Sin Herres og sin Mesters Navn!
Og nu han frem til Daaben ledte
De Gamle her i Barnets Navn.

XII.

Hvorledes Kongerne holdt Madvere og døde.

Af Manden nu de fyldte vare,
Og døbte i hans Jlddaabs Flob.
Størte Præstedragt, den klare,
Høit løstet' de vor Frelzers Blod
I gylden Offerkalk, og hæved'
Hans Legem og, den Herre stor —
Og op til Madvere de kræved'
Da Brødrerne i Templets Chor.

Dg delte ud de høie Gaver
Med milde Hænder nu saa fro,
Som engang glad de offret haver
I hiin forsalbne Tempelbo.
Nu Offeret fra Barnet kommer,
Det Offer, som vor Frelser gav,
Som kan forløse Syndens Dommer,
Som tager Braad fra Død og Grav!

Da underbart med Drif og Epise
De havde glædet nu Enhver —
De trende gamle Konge-Vise
Det Maaltid til hinanden bær.
Hvor blev det tunge Hoved lettet,
Hvor kvæget deres matte Barm!
Paa deres Afsyn, rankt oprettet,
Faldt Glands fra oven, morgenvarm.

Som Ild det gennem Vinduet brænder,
Dg Huset fylder sig med Glød —
Steenvæggen Rosenpragt udsender
Dg Buen straalet dunkelrød.
De Kongers Purpur er en Flammen,
Dg deres Afsyn som en Baar —
Hvorfra det Lys alt strømmer sammen? —
Det Stjernen er, som frem nu gaar!

Da hæver sig de Gamles Dje
Dg luffer mildt sig til igjen,
De gamle Hoveder sig bøie,
Som synke de i Sønnen hen.
Da vige Knæ og Lemmer alle
For sød, for evig Slummers Trang:
Sin Hytte lader Nanden falde
Som op til Stjernen alt sig svang.

Paa Konge-Eigene nedblinker
End Stjernen smilende en Tid —
Med stille Tegn nu Budet vinker,
Da hæver sig en Gravsang blid.
De Brodres smertesøde Tone
For Hedningernes Første gaaer —
Dg Engles Lovsang for Guds Throne
Med Jordeklagen sammenslaaer.

